

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Пазарджик, 01.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилов Въззивно
гражданско дело № 20225200500048 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския
процесуален кодекс.

С решение на Върховния касационен съд на Република България, трето
гражданско отделение №60290 от 12.01.2022г. постановено по гр.д.
№2479/2021г. по описа на същия съд, в производство по чл.303 ал.1 т.4 от
ГПК, е отменено по молба на ИВ. ИВ. П. като неправилно на основание
чл.307 ал.4 от ГПК влязлото в сила въззивно решение №260096 от
15.03.2021г. по в.гр.д.№5/2021г. на Пазарджишки окръжен съд с което е
отменено решение №260126 от 07.10.2020г. на РС-Пазарджик постановено по
гр.д.№4773/2019г. по описа на съда, В ЧАСТТА с която, е уважен иска за
заплащане на обезщетение за неизползван допълнителен платен годишен
отпуск, за положен извънреден труд за времето от 01.01.2012г. до
30.06.2013г., над размера от 61.18лв до уважения размер от 716.68лв или за
разликата от 655.50лв, както и В ЧАСТТА с която е уважен иска за
заплащането на лихви за забава върху главницата, за времето от датата на
поканата за плащане 24.02.2018г. до датата на подаване на исковата молба в
съда-06.08.2019г. над размера от 9.63лв до уважения размер от 105.11лв или

за разликата от 95.48лв и са отхвърлени исковете в отменените части. Със същото въззивно решение е потвърдено решението на РС-Пазарджик в останалата му обжалвана част, а именно в ЧАСТТА с която е уважен иска за заплащане на обезщетение за неизползван допълнителен платен годишен отпуск, за положен извънреден труд за времето от 01.01.2012г. до 30.06.2013г., до размера от 61.18лв и в ЧАСТТА с която е уважен иска за заплащането на лихви за забава върху главницата, за времето от датата на поканата за плащане 24.02.2018г. до датата на подаване на исковата молба в съда-06.08.2019г. до размера от 9.63лв. С решението си ВКС на РБ е постановил делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на Пазарджишки окръжен съд от стадия на въззивната жалба като указанията на касационния съд са по приложение на материалния закон.

При първоначалното разглеждане на делото въззивната инстанция е направила доклад на жалбата и на отговора по реда на чл.268 от ГПК, съгласно който предмет на обжалване е решение на РС-Пазарджик №260126 от 07.10. 2020г. постановено по гр.д.№4773/2019г. по описа на съда, с което ответника ГД ИН към МП-гр.София, е осъден да заплати на ищеца ИВ. ИВ. П. от гр.П. на основание чл.212 ал.4 във връзка с чл.211 ал.5 т.2, предл.2 от ЗМВР/отм./ сумата от 716.68лв, представляваща обезщетение за неизползван допълнителен отпуск за отработено време от 164часа извънреден труд за периода 01.01.2012г. до 30.06.2013г. ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба-06.08.2019г. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 105.11лв обезщетение за забава за периода от 24.02.2018г. до 05.08.2019г. Основните доводи на жалбоподателя ГДИН при МП-София са, че при прекратяването на служебното правоотношение ищецът е бил компенсиран с парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата година и този, отложен по реда на чл.176 от КТ, което право не е погасено по давност и че с допълнителен платен отпуск се компенсират часовете извънреден труд над 50часа за тримесечие и че претендираните 164 часа е извънредния труд за целия процесен период, от които се изваждат 50 часа на тримесечие и остатъка се компенсира с допълнителен отпуск и че в случая остатъкът е в размер на 14часа, които следва да се компенсират, като искането на жалбоподателя е претенцията над този размер следва да се отхвърли. Съответно изложени са доводи от насрещната страна в отговора по чл.263 от

ГПК за неоснователност на жалбата, че решението изцяло е валидно, допустимо и по същество правилно и че факта, че ищецът П. при прекратяване на служебното му правоотношение е бил компенсиран с обезщетение на неизползван отпуск няма връзка с предмета на настоящия спор.

Няма направени доказателствени искания от страните по реда на чл.266 от ГПК пред въззивната инстанция.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери валидността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба на Главна Дирекция “Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявен е иск с правно основание в чл.212 ал.4 във връзка с чл.211 ал.5, т.2 пр.2 и следващите от Закона за МВР отм. и по чл.86 от ЗЗД

В исковата си молба против ГДИН към Министерството на Правосъдието на Р България, ищецът ИВ. ИВ. П., с ЕГН-***** от гр.П., ул.“Т.“№13 поддържа, че е работил по служебно правоотношение на длъжност „Командир на отделение“ в Затворническо общежитие „Средна гора“-гр.П., към затвора Пазарджик-поделение на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията „ при МП. Твърди, че е назначен на длъжност “надзирател“ през 2003г., а от 2009г. е преназначен като командир на отделение, заемал тази длъжност до м.юни 2013г. Твърди, че статутът му на държавен служител се е уреждал по ЗИНЗС-чл.19 ал.1 т.1, а съгласно чл.19 ал.2 от ЗИНЗС за държавни служители се прилагат разпоредбите относно държавната служба по ЗМВР. Служебното правоотношение на ищеца било прекратено с ГДИН, считано от 30.06.2013г. Твърди, че към датата на напускане не били изплатени или компенсирани извънредните часове труд и съответно да бъде заплатен и компенсиран този труд. По образувано исковото производство с решение №13955 от 02.09.2016г. по гр.д.№10218/2015г. по описа на районен съд София, изменено с решение от 24.10.2017г. по в.гр.д. №3802/2017г. на СГС, ГД ИН е била осъдена да заплати на ищеца И.П. възнаграждение като компенсация на положен извънреден труд за периода 01.01.2012г. до 30.06.2013г., равняващо се на 1423.75лв, ведно с лихва за забава на основание чл.86 от ЗЗД. За периода от падежа на всяко изискуемо

вземане/края на тримесечието / до датата на подаване на исковата молба-сума в размер на 316.71лв и законна лихва считано от 25.02.2015г. до окончателното изплащане на присъдената сума и разноси от 685.27лв.Посочва се, че по същото гражданско дело с допълнително решение от 11.01.2017г. СРС е приел за установено, че П. е имал право към момента на прекратяване на служебното правоотношение на допълнителен отпуск по компенсация за положен извънреден труд над 50часа на тримесечие, равен на 164часа,съгласно чл.211, ал.5 т.2 пр.2 от ЗМВР отм. Твърди ищеца, че представил във финансовата служба на ГДИН изпълнителен лист и допълнителното решение за изплащане на сумите и изпълнителния лист както и искане за изплащане на обезщетение за неизползван отпуск за 164часа поради прекратяване на служебното правоотношение. Посочва, че съгласно чл.212 ал.4 от ЗМВР отм. и чл.189 ал.6 от ЗМВР при прекратяване на служебното правоотношение платеният годишен отпуск и допълнителния годишен отпуск, каквито се явявали процесните 164часа се компенсират с парично обезщетение. Посочва се, че подадената молба до финансовата служба представлявала покана за плащане. Твърди, че сумите по изпълнителния лист били платени, но паричното обезщетение за неизползван отпуск не е, защото не е имало произнасяне и не е последвало плащане. С писмо №7040 от 07.2019г. ГДИН уточнил, че за изплащането на сумите следва да бъде представен от ищеца изпълнителен лист като изпълнително основание при предвиждане на тези средства в следващия бюджет на институцията. Ищецът твърди, че предвид отказа на ответника да изплати посочената сума моли да се осъди ГДИН за заплати на ищеца И.П. парично обезщетение като компенсация за неизползван отпуск в размер на 164часа при прекратяване на служебното правоотношение сума в размер на 750лв ведно с лихвата за забава на основание чл.86 от ЗЗД за периода от поканата за плащане 23.02 .2018г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира присъждане и на съдебни разноси. В последствие размерът на претенциите е редуциран с оглед установеното от вещото лице.

В допълнителна молба, ищецът е уточнил, че размерът на претендираното обезщетение като компенсация за неизползван допълнителен отпуск вследствие на положен извънреден труд за периода 01.01.2012г. до 30.06.2013г. при прекратяване на служебното правоотношение на П. е в размер на 750лв, а претенцията по чл.86 от ЗЗД е в размер на 110лв

представляваща законната лихва за забава върху главницата от 750лв, считано от 24.02.2018г. до датата преди предявяване на исковата молба 05.08.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 06.08.2019г.

В срок е постъпил писмен отговор от процесуалния представител на ГДИН, старши юрисконсулт Т.Ч.. Предявеният иск се квалифицира като неоснователен по същество. Признава се статута на служителите в ГДИН на държавни служители, чиито правоотношение се уреждат от ЗИНЗС и Правилника за прилагането му и при субсидиарно приложение на разпоредбите в ЗМВР. Не се оспорва факта, че ищецът е изпълнявал длъжността надзирател в затвора гр.Пазарджик, при уговорено сумарно отчитане на работното време, както и не се оспорва полагания труд на смени по график-8, 12, и 24часови дежурства. Поддържа, че при прекратяване на служебното правоотношение ищецът е бил компенсирал с парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за текущата година и за този отложен по реда на чл.176 от КТ. Направено е възражение за погасяване на правото на иск по давност с изтичането на три годишна давност. Сочи доказателства.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Установява се, че ищецът И.И. П. е работил по служебно правоотношение като главен полицей-командир на отделение в затворническо общежитие "Средна гора", Втора категория към затвора гр.Пазарджик и със заповед №1-4439 от 21.05.2013г. на ВНД Главен Директор на ГДИН при МП, му е прекратено служебното правоотношение на основание чл.13 ал.2 т.4 и чл.19 от ЗИНЗС във връзка с чл.245 ал.1 т.4 от ЗМВР и заявление от служителя, по собствено желание. Със заповедта е разпоредено да му бъдат изплатени дължимите обезщетения по ЗМВР, като в документа същите не са конкретизирани и индивидуализирани. Установява се, че по образувано исково производство пред Софийски районен съд по гр.д.№10218/2015г. с решение №13955 от 02.09.2016г. работодателят ГДИН е осъден да заплати на ищеца И.П. на основание чл.211 ал.5 от ЗМВР сумата от 957.28лв представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за период 01.01.2012г.-30.06. 2013г. ведно със законната лихва от 25.02.2015г. до окончателното изплащане на сумата. Решението е допълнено с решение по

чл.250 от ГПК на СРС, от 11.07.2017г. като е признато за установено по иск с правно основание в чл.124 от ГПК във връзка с чл.211 ал.5 т.2, пр.2 от ЗМВР, спрямо Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието на Р България, че ИВ. ИВ. П. от гр.П. като надзирател, а от 2009г. до м.юни 2013г. като командир на отделение“ по служебно правоотношение с ГДИН, има право на компенсация с допълнителен отпуск за отработено време от 164часа извънреден труд за периода от 01.01.2012г. до 30.06.2013г., съгласно чл.211 ал.5, т.2, пр.2 от ЗМВР. Основното решение в осъдителните части по уважената претенция срещу ГДИН по чл.211 ал.5 от ЗМВР-възнаграждение за положен извънреден труд за посочения период и лихва, както и в частта по допълнителното решение по чл.250 от ГПК с което съдът е признал за установено по отношение на ГДИН по иска по чл.124 ГПК във връзка с чл.211 ал.5 т.2, пр.2 от ЗМВР, че ищецът И.П. като надзирател и като командир на отделение по служебно правоотношение с ГДИН, има право на компенсация с допълнителен отпуск за отработено време от 164часа извънреден труд за посочения период, не е обжалвано от ответната ГДИН и е влязло в законна сила. Предмет на обжалване са били други части от двете решения от страна на ищеца П., но като краен резултат с влязлото в сила допълнително решение на ищца е признато правото на компенсация с допълнителен отпуск за отработено време от 164часа извънреден труд за периода 01.11.2012г. до 30.06.2013г.. Окончателното решение на въззивната инстанция по образуваното в.гр.д. №3802/2017г. по описа на СГС е влязло в законна сила на 23.11.2017г.

Настоящото исково производство по иск за присъждане на обезщетение като компенсация за неизползван отпуск в размер на 164часа при прекратяване на служебното правоотношение като сума в размер 750лв с лихвата за забава считано от 23.02.2018г. до окончателното заплащане е образувано на дата 06.08.2019г. или 20месеца 12дни след влизане в сила на въззивното решение и 24месеца и 26 дни след постановяване на допълнителното решение по чл.250 от ГПК, тоест преди изтичането на тригодишен давностен погасителен срок за предявяване на претенцията.

За изясняване на спора от фактическа страна е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза, заключението по която изготвено от експерта Ц.К. въззивната инстанция възприема изцяло като обосновано, компетентно изготвено и неоспорено от страните и от което с установява, че

след прекратяване на служебното правоотношение на ищеца И.П. на 27.05.2013г. от работодателя му е начислено и изплатено през месец ноември 2013г. обезщетение за неизползван отпуск при прекратяване на служебното правоотношение, изплатено безкасово. Установено е, че допълнителен отпуск по компенсация за положен извънреден труд от 164часа по допълнителното съдебно решение не е заплащан. Установено е, че брутно трудово възнаграждение на П. за последни работен месец -юни 2013г. е в размер на 859.30лв, а размерът на БТВ върху което се изчислява обезщетението за неизползван отпуск е 769.30лв, размерът на обезщетението за 1час неизползван отпуск е от 4.37лв на час, размера на обезщетението за неизползвани 164часа отпуск при прекратява на служебното правоотношение е в размер на 716.68лв, а размерът на лихвата за забава за периода от датата на поканата 24.02.2018г. до датата преди предявяване на иска 06.08.2019г. е от 105.11лв. Изготвено е и допълнително заключение от същото вещо лице от което се установява, че според справка за отработено време в периода 2012г. - 2014г., за периода 01.01.2012г.-27.05.2013г. като командир отделение в ЗООД „Средна гора, е следвало да отработи по норматив/норма часове/ от 2816часа, от които 2024часа за времето от 01.01.2012г. до 31.12.2021г. и за времето от 01.01. 2013г. до 27.05.2013г. 792часа, като според справката в действителност той е отработил 2980часа от които 2152 часа от 01.01.2012г. до 31.12.2012г. и 828часа за 01.01.2013г. до 27.05.2013г. или извънредни часове от 164часа от които 128часа за периода 01.01.2012г. до 31.12.2012г. и още 36часа за времето от 01.01.2013г. от 27.05.2013г. При сумарно отчитане на часовете размера им е от 164часа платени до 50часа на тримесечия са общо 158часа, и са компенсирани с часове с допълнителен отпуск са общо 14часа. За целия период ищецът според заключението е отработил извънредни 164часа, при 8 часа отработени под норматива за първо тримесечие на 2012г., а над норматива 64часа през второто тримесечие на 2012г. От отработените извънредни часове са му заплатени като извънреден труд юли 2012г.- 50часа,начислени като допълнителен платен отпуск 14часа, като е направена разлика за всички тримесечия от периода. Според експерта БТВ за 1 час е равно на 4.37лв, размерът на неизплатеното обезщетение като допълнителен платен отпуск 14часа за второ тримесечие от 2012г. в размер на 61.18лв, а лихвата за забава от 24.02. 2018г. до 05.08.2019г. е в размер на 9.63лв.В заключителната си част вещото лице посочва, че за периода 01.01.2012г. до

27.05.2013г. ищецът е отработил 164часа, платени му като извънреден труд са 158часа, дължимо като допълнителен платен отпуск 14часа за отработени през второ тримесечие. Уточнено, е че съгласно заповед на ръководителя на Затвора Пазарджик извънредният труд се начислява на тримесечие, отработените извънредни часове на тримесечия до 50часа се плащат като извънреден труд през месеца следващо тримесечието, а отработените извънредни часове на тримесечието над 50часа се компенсират като часове допълнително платен отпуск от 51 часа на всеки следващ. Експертът е извършил трансформация на полагаемия се платен отпуск и изчисляване на обезщетението при което според експерта полагаемите се допълнително дни платен отпуск са 14часа, размерът на дължимото обезщетение е 61.18лв, а размерът на лихвата е от 9.63лв.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество правилно и законосъобразно.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидени процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес за ищеца да установи дължимост на процесната сума от страна на ответната Главна Дирекция като обезщетение за неползван допълнителен отпуск по компенсация за неизползван отпуск в размер на 164часа в размер на 716.68лв лихва за забава от 105.11лв.

Въззивната инстанция напълно споделя мотивите на Пазарджишки районен съд изложени към обжалваното решение и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.

Установява се, че служебното правоотношение на ищеца е прекратено, считано от 21.05.2013г. С влязло на 23.11.2017г. в сила допълнително решение на Софийски районен съд от 11.01.2017г. /в едната си част е влязло по-рано като необжалвано/ постановено по гр.д.№ 10218/2015г. потвърдено с въззивно решение №7067 от 24.10.2017г. по в.гр.д.№3802/2017г на СГС, е уважен иска на ИВ. ИВ. П. от гр.П. против Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на Правосъдието на Р България, като е признато за установено на основание чл.124 от ГПК във връзка с чл.211 ал.5 т.2, пр.2 от ЗМВР спрямо ГДИН, че ИВ. ИВ. П. като надзирател, а от 2009г. до м.юни 2013г. като „Командир отделение“ по служебно правоотношение с Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, има право на компенсация с

допълнителен отпуск за отработено време от 164 часа извънреден труд за периода от 01.01.2012 г. до 30.06.2013 г., съгласно чл.211, ал.5 т.2 пр.2 от ЗМВР, тоест със сила на присъдено нещо между същите страни е признато, че работодателят има непогасено задължение към служителя си в размер на допълнителен отпуск за отработено време от 164 часа извънреден труд. Размерът на това задължение е установен към 24.10.2017 г., тоест след като на ищеца са били изплатени обезщетения от работодателя при прекратяване на служебното правоотношение за извънреден труд. В решаващите мотиви и на двете съдебни инстанции по претенцията за право на компенсация с допълнителен отпуск за отработено време от 164 часа изрично е коментиран въпроса не само за правото на ищеца за такава компенсация с допълнителен отпуск за отработено време, това, че ищецът е положил извънреден труд повече от 50 часа на тримесечие, но и факта, че такава компенсация с допълнителен платен отпуск не е извършена от работодателя до приключване на исковото производство на две инстанции, тоест, че няма извършено плащане от работодателя като обезщетение за компенсацията с допълнителен отпуск за отработено време предвид вече прекратеното служебно правоотношение с ищеца и че към момента на влизане в сила на съдебното решение това задължение за плащане от работодателя съществува и не е погасено чрез изплащане на сумата като обезщетение, доколкото при прекратено служебно правоотношение служителят има право да получи компенсация за неизползвания отпуск в размер на изцяло парично обезщетение, съгласно ЗМВР, действащ към момента на уволнението на ищеца /Обн., ДВ, бр.17 от 24.02.2006 г., в сила от 1.05.2006 г./ -чл.212 ал.1 т.3.- Държавните служители в МВР имат право на следните видове отпуски: т.3.- допълнителен платен годишен отпуск по чл.211 ал.5 -до 12 работни; чл. 212 ал.4 (Изм. - ДВ, бр. 44 от 2012 г., в сила от 1.07. 2012г.)/ Забранява се компенсирането на отпуските по ал. 1, т. 1 - 3 с парично обезщетение освен при прекратяване на служебното правоотношение във връзка с ал.1 т.3 - Държавните служители в МВР имат право на следните видове отпуски: т.3. допълнителен платен годишен отпуск по чл.211 ал.5 т.2, предл.2 - Работата извън редовното работно време се компенсира със: предл.2 - и с допълнителен отпуск за отработеното време над 50 часа - за служителите по ал. 3- работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за

тримесечен период.

Следователно в хипотеза на прекратено служебно правоотношение ищецът има право да получи парично обезщетение за неизползвания допълнителен отпуск за отработено време от 164 часа извънреден труд за периода от 01.01.2012г. до 30.06.2013г., тоест в хипотеза когато такова парично обезщетение му се следва и същото не е изплатено от момента на съдебното признаване на правото на ищеца на компенсация съгласно допълнителното решение от 11.01.2017г. по гр.д.№10218/2015г. и до момента на приключване на устните състезания в производството пред първата инстанция /решение №260126 от 07.10.2020г. по гр.д.№4773/ 2019г. на РС-Пазарджик, както и към настоящия момент/, то предвид установеността на вземането на парично обезщетение по основание и по паричен размер, и липса на плащане от страна на ответната Дирекция, то постановеното решение като правилно ще следва да се потвърди изцяло. Не са налице пороци на решението визирани във въззивната жалба на ГДИН. Всички възражения във въззивната жалба биха имали отношение само и единствено в приключилото исково производството по гр.д.№ 10218 от 2015г. по описа на Софийски районен съд, в което със сила на присъдено нещо е признато на ищеца И.И. П. правото на компенсация с допълнителен отпуск за отработено време от 164 часа за процесния период, което обвързва страните, тоест този допълнителен отпуск следва да бъде трансформиран в парично обезщетение поради вече прекратеното служебно правоотношение на ищеца и който паричен еквивалент е определен от експерта Ковачка в размер на 716.68 лв и размер на мораторната лихва за забава от 105.11 лв за период 24.02.2018г.-поканата за плащане до 06.08.2019г. С влязлото в сила съдебно решение императивно са определени обема и параметрите на компенсацията с допълнителен отпуск за отработено време, неговия размер в часове, периода за който се дължи, същите не могат да бъдат преразглеждани или променяни или компенсирани по друг начин така както посочва в жалбата си ГДИН. Касае се за възражения които са относими към друг предмет на спора, този въведен производствата пред СРС и СГС посочени по-горе в изложението.

В този смисъл обжалваното решение като валидно, допустимо и по същество правилно и като такова ще следва да се потвърди изцяло. Не са налице пороци на същото посочени във въззивната жалба на ГДИН към МП на РБ. За посочения допълнителен отпуск ищецът не е бил по никакъв начин

компенсиран както към момента на прекратяване на служебното правоотношение така и след това доколкото такива факти и обстоятелства не са установени, констатирани и взети в предвид от страна СРС и СГС разгледали и исковата претенция на ищеца по чл.124 от ГПК във връзка с чл.211 ал.5, т.2, пр.2 от ЗМВР нито са отчетени при признаване на ищеца на правото на компенсация за допълнителен отпуск за отработено време от 164часа извънреден труд за периода 01.01.2012г. до 30.06.2013г. След влизане на съдебните решения в сила на 23.11.2017г. няма заявено от работодателя погасяване на паричното обезщетение по отношение на процесния допълнителен отпуск за посоченото отработеното време. Алтернативното твърдение също е несъстоятелно тъй като СРС се е произнесъл по искането в допълнителното си решение, и го е приел за несъстоятелно, като претенцията по чл.124 от ГПК във връзка с чл.211 ал.5 т.2 пр.2 от ЗМВР е уважена с право на компенсация с допълнителен отпуск за отработено време от 164часа извънреден труд за периода от 01.01.2012г. до 30.06.2013г. съгласно чл.211 ал.5 т.2 пр.2 от ЗМВР като е съобразил заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза и нормата на чл.211 ал.5 от ЗМВР и се е произнесъл само за право за компенсация с допълнителен отпуск за отработено време, трансформирана в парично обезщетение по правилата на чл.212 ал.4 от ЗМВР. Следователно и това възражение по същество се явява неоснователно.

Предвид изложеното обжалваното решение ще следва да се потвърди изцяло.

При този изход на делото в полза на ищеца И.И. П. ще следва да се присъдят разноските за въззивната и за касационна инстанции в общ размер на 225лв, от които 200лв разноски като адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция и 25лв разноски за държавна такса за производствата пред ред ВКС на РБ.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Пазарджишки районен съд №260126 от 07.10. 2020г. постановено по гр.д.№4773/2019г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА Главна Дирекция “Изпълнение на наказанията“ към Министерство на Правосъдието -гр.София, бул.“Ген. Н.Столетов“ №21, ДА ЗАПЛАТИ на ищеца ИВ. ИВ. П.,ЕГН-***** от гр.П., ул.“Т.“ №13, сумата от 225лв /двеста двадесет и пет лева/ разноски по делото, от които 200лв разноски за въззивната инстанция и 25лв /двадесет и пет лева / разноски за пред касационната инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____